U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. s. P. S. l.,** zast. JUDr. Vlastislavem Jarošem, advokátem, se sídlem Lesní 994, Chodov u Karlových Varů, za účasti: **a) O. P.**, zast. JUDr. Jiřím Matznerem, advokátem, se sídlem Lucemburská 21, Praha 3, **b) M. T.**, zast. JUDr. Václavem Krondlem, advokátem, se sídlem Moskevská 20, Karlovy Vary, **c) M. P. G., a. s.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 520/171/02, ze dne 27. 3. 2002,

takto:

I. Žaloba se **o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se **v r a c í** zaplacený soudní poplatek 1000 Kč. Uvedená částka bude žalobci vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Správy Chráněné krajinné oblasti Slavkovský les v Mariánských Lázních ze dne 24. 1. 2002, zn. 107/02, jímž posledně uvedený orgán vyslovil podle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), souhlas s umístěním stavby „Stáčírna minerálních vod Prameny II“ na vymezených pozemcích v k. ú. M., k. ú. P., k. ú. S. a k. ú. Č. u P., dle předloženého projektu pro územní řízení.

Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil adresáta rozhodnutí, přičemž adresát rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně není ani v okruhu účastníků řízení, kterým bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno. Žalobce současně

poznamenává, že již napadl žalobou rozhodnutí o rozkladu, kterým žalovaný potvrdil výjimku pro umístění stavby v I. zóně ochrany, a toto rozhodnutí žalobce označuje za předběžné rozhodnutí k rozhodnutí žalovaného, napadeného touto žalobou. Pozastavuje se však nad tím, že o rozhodnutí napadeném touto žalobou žalovaný tvrdí, že se jedná rovněž o rozhodnutí předběžné povahy. Dále pak žalobce uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevyvrací věcné námitky žalobce, které tento uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, všeobecně je bagatelizuje a podle názoru žalobce k nim nepřihlíží.

Závěrem žalobce na základě všech výše uvedených námitek navrhuje, aby napadené rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 3. 2002, č. j. 520/171/02, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Správy Chráněné krajinné oblasti Slavkovský les v Mariánských Lázních ze dne 24. 1. 2002, zn. 107/02, byla zrušena, a věc byla vrácena žalovanému k novému řízení a rozhodnutí.

Žalovaný podal na výzvu soudu k žalobě písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že žaloba není důvodná, a postupně se vyjádřil ke všem žalobním námitkám.

K první námitce uvedl, že ke změně v označení adresáta dospěl tak, že považoval za nezbytné napravit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které přezkoumal v celém rozsahu podle § 59 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo adresováno p. D. T., ve vztahu k němuž odvolací orgán zjistil, že je předsedou představenstva společnosti M. P. G., a. s., jež byla žadatelem o udělení souhlasu, a jež byla v řízení před správním orgánem I. stupně a stejně tak i před správním orgánem odvolacím zastoupena na základě plné moci společností P. s. r. o. P., resp. její filiálkou se sídlem v M. L. Proto odvolací orgán napadené rozhodnutí, jak výslovně uvádí, „změnil tak, že jej změnil“.

Ke druhé námitce žalovaný uvádí, že trvá na konstatování, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou rozhodnutími předběžné povahy, která jsou z přezkoumávání soudem vyloučena.

Konečně ke třetí žalobcově námitce žalovaný konstatuje, že se ohrazuje proti tvrzení žalobce o tom, že jeho věcné námitky nebyly v odvolacím řízení vyvráceny, že byly bagatelizovány a že k nim nebylo přihlédnuto. Uvádí, že v řízeních (prvoinstančním i odvolacím) byly případné dopady na přírodu a krajinu velice důkladně zvažovány a v rozhodnutí bylo dostatečně vysvětleno, že konečné řešení o umístění stavby, ke kterému byl udělen souhlas podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, je z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny nejpřijatelnější a že neznamená žádný dopad na ekosystémy, ohrožené druhy a ekologickou stabilitu krajiny.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby řízení bylo zastaveno.

Ze správního spisu vyžádaného soudem od žalovaného vyplynulo, že Správa Chráněné krajinné oblasti Slavkovský les v Mariánských Lázních, svým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2002, zn. 107/02, vyslovila podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, souhlas s umístěním stavby „Stáčírna minerálních vod Prameny II“ na vymezených pozemcích v k. ú. M., k. ú. P., k. ú. S. a k. ú. Č. u P., dle předloženého projektu pro územní řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž žalovaný toto rozhodnutí po jeho přezkoumání v celém rozsahu podle § 59 odst. 1 správního řádu svým rozhodnutím ze dne 27. 3. 2002, č. j. 520/171/02, změnil tak, že uvedl na pravou míru označení subjektu,

který o udělení souhlasu požádal, t. j. v souladu se zjištěnými skutečnostmi správně označil adresáta rozhodnutí.

Toto rozhodnutí žalovaného je potom předmětem stávajícího soudního přezkoumání.

V daném případě se jedná o žalobní věc, která napadla v roce 2001 u Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud nejprve dne 10. 4. 2003 vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě a označil osoby zúčastněné na řízení. Rovněž vyrozuměl žalovaného o možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou ze dne 21. 7. 2003 vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání a stejně tak vyrozuměl žalobce a žalovaného o složení senátu a o možnosti uplatnit příp. námitky podjatosti soudců.

V návaznosti na tyto výzvy žalobce již další důkazy k prokázání žalobních námitek, které uvedl v žalobě, nenavrhl, a stejně tak ani žalovaný nevyužil svého práva navrhnout další důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě a odkázal na své dřívější vyjádření ze dne 10. 9. 2002, zaslané Vrchnímu soudu v Praze. Žalobce ani žalovaný se k možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání nevyjádřili, a stejně tak nevznesli námitky podjatosti ke složení senátu, kterému přísluší věc projednat. Žalobce ani žalovaný neoznačili žádné osoby jako osoby zúčastněné na řízení.

Soud s ohledem na ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. dovodil, že jako osoby zúčastněné na řízení přichází v úvahu a) Obec P., 353 01 M. L., b) Město T., 364 01 T., c) M. P. G., a. s., B. 552/1, 198 01 P., d) Obec M., 354 83 M. a d) P., spol. s r. o. K. 123, 160 00 P., a proto tyto osoby předsedkyně senátu vyrozuměla o probíhajícím řízení, poučila je o jejich právech (včetně práva namítnout příp. podjatost soudců), stanovila jim lhůtu pro oznámení, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a pro tento případ jim možnost vyjádřit se k obsahu žaloby a k vyjádření žalovaného. Ve stanovené lhůtě oznámily, že budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení toliko a) Obec P., 353 01 M. L., b) M. T., 364 01 T., c) M. P. G., a. s., B. 552/1, 198 01 P. a současně podaly soudu svá vyjádření. Žádná z osob zúčastněných na řízení nevznesla námitku podjatosti ke složení senátu, kterému přísluší věc projednat a po obsahové stránce se tyto osoby k věci vyjádřily následovně: a) Obec P. uvedla, že napadené rozhodnutí ani řízení jemu předcházející netrpí žádnou vadou, a dále že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy a je tudíž podle ust. § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno se soudního přezkoumání; b) Město T. uvedlo, že podle jeho názoru rozhodnutím ani řízením předcházejícím nedošlo k porušení procesních předpisů a dále, že u žalobce nejsou splněny podmínky podle § 65 s. ř. s., neboť osoba žalobce nemohla být předmětným rozhodnutím zkrácena na svých právech; dále se ztotožňuje s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí není svou povahou rozhodnutím předběžné povahy; c) P., spol. s r.o uvedla, že napadené rozhodnutí ani řízení jemu předcházející netrpí žádnou vadou, a dále že napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy a je tudíž podle ust. § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno se soudního přezkoumání.

Ještě předtím, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení vlastní důvodnosti žaloby, musel ze své úřední povinnosti (tzn. i bez návrhu účastníků řízení - žalobce či žalovaného) zkoumat, zda byly splněny všechny podmínky řízení, jako zákonné předpoklady, na jejichž základě lze vydat rozhodnutí ve věci samé, a dle žalobních bodů přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného a vydat rozsudek.

Do těchto podmínek řízení patří i neexistence kompetenční výluky, která (kompetenční výluka) jinak vytváří neodstranitelnou procesní překážku, jež brání soudnímu přezkoumání žalobou zpochybněného rozhodnutí (§ 70 s. ř. s.). Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, přičemž v důsledku kompetenční výluky jsou ze soudního přezkumu mj. vyloučeny i úkony správního orgánu, které nejsou po materiální stránce rozhodnutími, tedy právě úkony, jimiž se nezakládá, nemění, neruší závazně neurčuje žádné právo nebo povinnost (§ 70 písm. a/ s. ř. s.).

V dané věci se podle názoru Nejvyššího správního soudu jedná právě o takovou právní situaci.

Napadeným rozhodnutím žalovaného (ve spojení s předcházejícím rozhodnutím správního orgánu I. stupně) byl, i přes provedenou změnu udělen (potvrzen) souhlas podle ust. § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny s umístěním stavby „Stáčírna minerálních vod Prameny II“ na vymezených pozemcích v k. ú. Mnichov, k. ú. P., k. ú. S. a k. ú. Č. u P., dle předloženého projektu pro územní řízení. Toto ustanovení zní: *„Na území národních parků a chráněných krajinných oblastí nelze bez souhlasu orgánu ochrany přírody vydat rozhodnutí o umístění, povolení či změně v užívání stavby, povolení k nakládání s vodami …“*. Z citovaného ustanovení plyne, že předmětný souhlas je jen podkladovým úkonem či aktem správního orgánu, jenž předchází vlastnímu územnímu řízení o umístění předmětné stavby.

Z toho, co bylo nyní uvedeno, je dle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybné, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného (ve spojení s předcházejícím rozhodnutím správního orgánu I. stupně) sice bylo po formální stránce individuálním správním úkonem - „rozhodnutím“, neboť bylo vydáno ve správním řízení vedeném dle zákona o ochraně přírody a krajiny za podpůrného využití správního řádu (§ 90 odst. 1), a mělo i zákonné náležitosti (výrok, odůvodnění a poučení o odvolání), ovšem po materiální stránce nebylo rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nadevší pochybnost je totiž zřejmé, že rozhodnutím žalovaného (ani předcházejícím rozhodnutím správního orgánu I. stupně) nebylo ve skutečnosti založeno, změněno, zrušeno ani závazně deklarováno žádné žalobcovo subjektivní oprávnění ani žádná subjektivní povinnost v materiálním slova smyslu. Daným rozhodnutím nebylo v materiálním slova smyslu zasáhnuto do žalobcových práv, jeho práv jej nezbavilo, neboť tímto rozhodnutím se správní řízení nekončilo.

Rozhodnutím v materiálním slova smyslu (dle § 65 odst. 1 s. ř. s.) mohlo být až následné rozhodnutí o umístění stavby, jež přísluší – za podmínky „předchozího“ udělení předmětného souhlasu vydávat v územním řízení v režimu stavebního zákona (taktéž při subsidiárním využití správního řádu), neboť teprve takovýmto aktem mohlo být rozhodnuto o konkrétních právech a povinnostech v posuzované věci.

Žalobou tedy bylo zpochybněno „rozhodnutí“, které je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví (§ 70 písm. a/, § 68 písm. e/), a proto Nejvyšší správní soud usnesením žalobu jako nepřípustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Z uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat vlastním obsahem žaloby, t. j. jednotlivými žalobními body.

Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné ještě zdůraznit, že žalobce nebyl v žádném případě zkrácen na svém ústavně zaručeném právu domáhat se soudního přezkoumání rozhodnutí správního orgánu (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky), neboť tato možnost mu zůstala zachována ve spojení s možností podání příp. žaloby proti v úvahu přicházejícímu územnímu rozhodnutí o umístění stavby, v němž mj. příslušelo rozhodovat i o konkrétních právech a povinnostech žalobce v posuzované věci.

S ohledem na to, že žaloba byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud v souladu se zákonem dále vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud konečně rozhodl, že do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení bude z jeho účtu žalobci, k rukám zástupce žalobce, vrácen soudní poplatek zaplacený v částce 1000 Kč při podání žaloby (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Tento zákon sice v citovaném ustanovení výslovně upravuje pouze vrácení soudního poplatku v případě zastavení řízení před prvním jednáním, a nikoli i při odmítnutí žaloby před prvním jednáním, avšak Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že odmítnutí žaloby je procesně srovnatelný důsledek se zastavením řízení, a proto rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci.

Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost (byla jim toliko poskytnuta možnost využít jejich práva podat vyjádření k podkladům), nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. á contrario právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. 10. 2004

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

.